

עפ"ג 5357/05/14 - עיד אבו עאיש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

03 ספטמבר 2014
עפ"ג 5357-05-14

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט י. צלקובניק
כב' השופטת י. רז-לוי

עיד אבו עאיש

המערער:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

מהות הערעור: ערעור על גזה"ד של בימ"ש השלום בב"ש (כב' השופט ד"ר י. ליבדרו) בת.פ.
48294-07-12 מיום 23/3/14.

נוכחים:

עו"ד שמעון תורג'מן

ב"כ המשיבה עו"ד דרנבוים

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

כנגד המערער וארבעה אחרים הוגש כתב אישום אשר ייחס להם עבירות של תקיפת שוטרים במסגרת התפרעות המונית שארע בסמוך למקום מגוריהם בשגב שלום. לגבי שלושה מתוך חמשת הנאשמים, הגיעו הצדדים להסדר טיעון "סגור", כאשר הצדדים הסכימו על הטלת עונש מאסר בדרך של עבודות שירות על שניים מהם למשך חודש ימים ועל אחד למשך 3 חודשים (הנאשם 3 בכתב האישום המקורי) ועונשים נלווים. בין היתר, נגזר על שלושת הנאשמים הנ"ל, קנס בסך 2,500 ₪. בכל הנוגע למערער ולנאשמת 5 היה הטיעון לעניין העונש פתוח. בימ"ש קמא דן את המערער ל-6 חודשי מאסר לריצוי בפועל בדרך של עבודות שירות, לעונשי מאסר על תנאי ולתשלום קנס בסך 10,000 ₪. מכאן הערעור על חומרת העונש.

למעשה, טענתו העיקרית והיחידה של המערער הינה, כי בימ"ש קמא החמיר עם המערער הן אבסולוטית, אך בעיקר יחסית לעונשים האחרים שהוטלו על הנאשמים האחרים בפרשיה. לטענתו, עקרון אחידות הענישה מחייב היה את ביהמ"ש להטיל על המערער עונש שאינו עולה על 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, וקנס שאינו עולה על הקנס שהוטל על שותפיו לעבירה.

מכתב האיטום המתוקן בו הודה המערער עולה, כי בתאריך 17/7/12 המערער העלה את חשדם של שוטרים כאשר ביצע פניית פרסה לכיוון היישוב שגב שלום, והם נסעו אחריו בניידת "כשהם מהבהבים באורות הניידת וכורזים במערכת הכריזה לרכב, על מנת לסמן לו לעצור". המערער נעצר לאחר נסיעה קצרה, יצא מהרכב והחל ללכת לכיוון הרכב המשטרתי, כאשר במקביל אליו יצאו שניים מהשוטרים שהיו בניידת. אחד השוטרים שהיה חבוש בכובע משטרתי שוחח עם המערער ושאל אותו מדוע התעכב עד שעצר את רכבו והמערער השיב לו בצעקות "תגיד תודה שעצרתני אני לא חייב לך כלום". כאשר נשאל המערער לשמו, הוא דחף את השוטר והיכה אותו בפניו וצעק לו "מי אתה? אני לא חייב לך כלום". בשלב זה, הודיע אחד השוטרים למערער שהוא עצור וביקש מהשוטר האחר לכבול אותו. בשלב זה, החל המערער לצעוק ובעקבות צעקותיו יצאו ממתחם הבתים של השבט המתגורר בסמוך המון רב של אנשים, וביניהם גם הנאשמים האחרים שכנגדם הוגש כתב האיטום, כאשר חלקם היו מצוידים באבנים ובמקלות, והם החלו לרוץ לעבר השוטרים והמערער. בשלב זה, החלה תקיפה המונית של השוטרים, כאשר בין התוקפים היו גם הנאשמים האחרים והכל על מנת לשחרר את המערער מאחיזתו של השוטר שאחז בו עת עצר אותו. כך, למשל, כאשר אחד השוטרים נפל על הרצפה בניסיון לכבול את המערער, הגיע הנאשם 3 והיכה את השוטר בחוזקה בידו השמאלית, כדי לשחרר את המערער מאחיזתו של השוטר. בעקבות התערבותו של הנאשם 3, השתחרר המערער מאחיזתו של השוטר וביחד עם הנאשם 3 תקפו את השוטר בבעיטות בגבו ובכתפו, והכל בעוד השוטר שוכב על הרצפה ומנסה להתרומם. הנאשם 2 בכתב האיטום המקורי, השליך אבנים לעבר השוטרים; וההמון הרב תקפו את השוטרים עד כי בסופו של דבר שני השוטרים נפצעו במקומות שונים בגופם. כאשר השוטרים חשו סכנה ממשית לחייהם מההמון שתקף אותם, חלק מהשוטרים ירה יריות באוויר, וכוחות משטרה נוספים שהוזעקו למקום הצליחו בסופו של דבר להשתלט על ההמון.

בגין מעשים אלה, הורשע המערער בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

בימ"ש קמא אבחן בין מעשיו של המערער לבין מעשיהם של האחרים, כאשר מצא שמעשיו של המערער חמור ממעשיהם של שותפיו לעבירה ועל כן גם החמיר בעונשו. ביהמ"ש הדגיש את החומרה שבמעשי המערער ושותפיו, את הצורך להגן על שוטרים שעושים עבודתם נאמנה ואת הצורך להגן על שלטון החוק, בין היתר על ידי ענישה מחמירה. יחד עם זאת, ביהמ"ש לא מיצה את הדין עם המערער ובסופו של יום, הורה כי עונש המאסר שהוטל עליו ירוצה בדרך של עבודות שירות. לצורך כך, ביסס בימ"ש מסקנותיו בין היתר, על העונשים המקלים שהוטלו על שותפיו של המערער במסגרת הסדר הטיעון.

שלא כפי שנטען במסגרת הערעור, ביהמ"ש עמד, ובצדק עשה כן, על חלקו המחמיר של המערער לעומת חלקם של האחרים. היה זה המערער שחולל את האירוע; היה זה המערער שתקף ראשון את השוטר כאשר נעצר לבדיקה; והיה זה המערער שבגללו הצטרפו הנאשמים האחרים וההמון הרב, לתקיפת השוטרים, כאשר השוטרים ביקשו לעצור אותו. ייתכן, כי בסופו של דבר הן המערער והן הנאשם 3, מבחינת המעשים הפיזיים, היכו בשוטר בעת ששכב על הרצפה, יחדיו, ולא נטען כי מי מהם ביצע מעשים חמורים מהאחר בשלב זה. אולם, האירוע לא החל בשלב זה ולא ניתן להתעלם מחלקו הראשוני של המערער בכל האירוע, ואף עברו הפלילי מחמיר מזה של האחרים.

אכן, עקרון אחידות הענישה, הנגזר מעקרון השיוויון בפני החוק, מורה על החלת שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות, ובאותן נסיבות, הגם שלא מדובר בעקרון מכני המחייב התאמה מתמטית בין מקרה אחד למשנהו. כאשר

מדובר באותו אירוע ובאותה פרשיה, אפילו ניתן לומר כי יש ליתן יתר משקל לעקרון אחדות הענישה. כמו כן, יש גם ממש בדברי הסנגור לפיהם, עקרון אחדות הענישה והפסיקה הנוהגת מהווים אחד ממכלול השיקולים בעת שביהמ"ש קובע את מתחם העונש הראוי. אולם, כאשר הנסיבות שונות לא ניתן ולא צריך להטיל אותו עונש על השותפים השונים שבאירוע.

כאמור לעיל, מעשיו של המערער חמורים ממעשיהם של האחרים ועל כן לא היה מקום להעתיק מתמטית את עונשם של האחרים ולהטילו ללא שיקול גם על המערער. ביהמ"ש שקל את כל השיקולים הנכונים ובסופו של דבר מצא, שיש להחמיר בעונשו של המערער לעומת האחרים ולא מצאנו כי יש להתערב במסקנתו זו.

יחד עם זאת, מצאנו כי יש ממש בטענות המערער בכל הנוגע לחומרת הקנס, ונדמה שביהמ"ש החמיר יתר על המידה, ובעיקר בהתייחס לקנסות שהוטלו על האחרים.

לפיכך, הערעור על חומרת עונש המאסר נדחה ואילו בכל הנוגע לקנס, אנו מפחיתים אותו לסך של 5,000 ₪. בהסכמת הצדדים אנו קובעים כי הקנס ישולם מתוך הפיקדון שהופקד במ"ת 48319-07-12 והיתרה ככל שקיימת תושב למערער באמצעות בא כוחו. יתר הוראות פסק דינו של בימ"ש קמא, יעמדו בעינם.

על המערער להתייצב לתחילת ריצוי עונשו בתאריך 19/10/14 בשעה 08:00, אצל הממונה על עבודות השירות.

**ניתנה והודעה היום ח'
אלול תשע"ד,
03/09/2014 במעמד
הנוכחים.
ס.הנשיא, רויטל יפה-
כ"ץ
אב"ד**

**יורם צלקובניק,
שופט**

יעל רז-לוי, שופטת

הוקלדעלידיטובהשרגא